

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **WALMARK, a. s.**, se sídlem Oldřichovice 44, Třinec, zastoupen Mgr. Vojtěchem Novotným, advokátem se sídlem Karlovo nám. 24, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Ca 410/2007 – 89,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Ca 410/2007 – 89, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2009, č. j. 9 Ca 410/2007 - 89, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) vydanému dne 7. 11. 2007, sp. zn. 2006/571/had/WAL, č. j. sot/9062/07, kterým byla stěžovateli, jako zadavateli reklamy na přípravek PROSTENAL (mutace 11), vysílané na televizních programech televize Prima, Nova a ČT 2 v průběhu roku 2006, uložena podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do 25. 1. 2006 (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. Městský soud v odůvodnění rozsudku dospěl k závěru o nesprávnosti výkladu ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy v napadeném správním rozhodnutí. Při svých úvahách vyšel především z toho, že zákon o regulaci reklamy chrání zejména spotřebitele, jemuž jsou jako adresátu reklamy předávány konkrétně zaměřené informace o určitých výrobcích. Tyto informace jsou podávány spotřebiteli zcela účelově a selektivně se zaměřením na propagaci konkrétního výrobku. Reklama vždy slouží k podpoře prodeje či nákupu výrobku nebo služeb, což je zároveň i jejím definičním znakem. Zákon proto chrání toho, komu jsou

tyto účelové informace prezentovány. Podle městského soudu zcela od věci je regulaci reklamy v zájmu ochrany spotřebitele uvádět do souvislostí s obecným právem na šíření informací, jak namítal stěžovatel v žalobě. Vdaném případě byla předmětem posouzení reklama na doplněk stravy PROSTENAL (mutace 11), a proto je třeba na jeho reklamu vztáhnout citované ustanovení. Toto ustanovení v otázce uvádění spotřebitele v omyl zcela jasně stanoví, jaká jednání tento omyl vyvolávají. Proto je nelze vykládat tím způsobem, že prokázání skutkové podstaty správního deliktu spočívá v naplnění znaku omylu způsobeného uváděním nepravdivých údajů o účincích přípravku. Naopak je třeba zkoumat, zda obsah a způsob prezentace reklamy v příčinné souvislosti omyl spotřebitele vyvolá. Není tedy pro posouzení věci rozhodné, zda předmětný doplněk stravy má či nemá léčivé účinky, ale v tom, zda je spotřebitel odkazem na léčivé účinky doplňku stravy uváděn v omyl. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy není rozhodující, uvádí-li reklama údaje pravdivé či nepravdivé, nýbrž je třeba zkoumat, zda jde o jednání, které je schopné omyl spotřebitele v příčinné souvislosti s obsahem a prezentací reklamy vyvolat. Správným shledal městský soud úvahy Rady ohledně celkového působení reklamy na přípravek PROSTENAL – ve způsobu verbální, grafické i obrazové prezentace, který naznačuje jeho působení, tj. že „V případě reklamního spotu na přípravek PROSTENAL mutace 11 nového PROSTENALU obsahující perfektní komplex s unikátní kombinací přírodních látek, který pomáhá při častém přerušovaném močení, při zvětšené prostatě a pozitivně působí na mužskou potenci.“ Působení na diváka je hodnoceno v souvislosti se znázorněním močového systému s prostatou doprovázeného příslušným textem. V reklamě je výslovně prezentováno působení přípravku jako trumf na problémy s prostatou s unikátním působením, což podle městského soudu logicky vyvolává dojem jeho léčivých účinků. Rada přitom náležitě odůvodnila, v jakých verbálních tvrzeních spatřuje uvádění diváka v omyl. Podpůrně také zmínila listinný důkaz stěžovatele, a to pokyn Státního ústavu pro kontrolu léčiv uvádějící slovní atributy pro rozlišení léčiv a jiného výrobku. Mezi příklady slov, která mohou ve spojení nebo v kontextu s nemocí indikovat léčivý účinek, jsou uvedena i slova odstraňovat, zmírňovat, zastavovat, napravovat, ošetřovat, předcházet, obnovovat. V dané věci bylo použito slov, která odstraňování, zastavování a napravování problémů s prostatou proklamují. Navíc byla použita i další slovní propagace deklarující unikátnost přípravku, tedy výrazy vzbuzující dojem změny a nápravy chorobného stavu prostaty. Úvaha Rady, že divák lehce nabude dojmu, že se jedná o lék nebo přípravek schopný léčit lidské choroby či jim předcházet, byla podle městského soudu učiněna v souladu s pravidly logického usuzování. Navíc divák nebyl v reklamě zřetelně a výslovně upozorněn, že se jedná o potravinový doplněk. Městský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel uvedl spotřebitele v omyl obsahem prezentované reklamy bez ohledu na pravdivost či nepravdivost působení propagovaného výrobku, tedy že je odpovědný za spáchání správního deliktu. Městský soud se v tomto rozhodnutí neztotožnil se závěry, které byly v obdobné věci vysloveny v rozsudcích sp. zn. 10 Ca 334/2007 a sp. zn. 10 Ca 227/2007, že ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy umožňuje různý výklad pojmů „uvádět v omyl“, který byl důvodem pro odlišný postup ve vztahu k sankčnímu postihu. Ohledně žádosti o moderaci uloženého trestu městský soud konstatoval, že nezjistil žádný důvod, pro který by shledal, že uložená pokuta je pro stěžovatele zjevně nepřiměřená. Městský soud také v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2008, č. j. 7 As 55/2008 – 81, kterým byl zrušen předcházející rozsudek městského soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 9 Ca 406/2007 – 38, zkoumal data uzavření předmětných smluv se zpracovatelem nebo

šířitelem reklam na přípravek PROSTENAL a na základě doplnění dokazování listinnými důkazy (zejména příloha ke smlouvě o poskytování a zajišťování reklamních služeb mezi stěžovatelem a firmou Comtech, spol. s r. o.) bylo prokázáno, že stěžovateli byla udělena pokuta za jednání týkající se reklam vytvořených nebo šířených na základě smlouvy uzavřené v roce 2005, tedy přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 25/2006 Sb. Proto bylo na místě aplikovat dosavadní právní úpravu ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, tj. účinnou do 25. 1. 2006.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel napadá rozsudek v celém rozsahu pro nepřezkoumatelnost, resp. vadu řízení před soudem spočívající v tom, že soud měl zrušit napadené rozhodnutí Rady, neboť bylo stíženo stejnou vadou, pro kterou Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu. Nejvyšší správní soud v odůvodnění svého zrušovacího rozsudku konstatoval, že Rada posuzovala reklamu na přípravek PROSTENAL, vysílanou opakovaně v průběhu roku 2006, podle právní úpravy zákona o regulaci reklamy účinné do 25. 1. 2006, přičemž k důvodu aplikace zákona v daném účinném znění se nikterak nevyjádřila, i když otázka aplikace nebyla jednoznačná. Z tohoto důvodu se stěžovatel domnívá, že městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, když rozhodnutí Rady nezrušil a nevrátil věc k dalšímu řízení. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí nemohl městský soud odstranit ani provedením dokazování, které měl pro své řízení provést již správní orgán. Stěžovatel navíc konstatoval, že napadený rozsudek nebyl stěžovateli doručen kompletní, protože v něm chybí str. 2. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Rada ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem, protože městský soud listinnými důkazy ověřil požadované skutečnosti a dospěl k závěru, že byla aplikována právní norma k danému datu rozhodná. Odůvodnění napadeného rozsudku považuje Rada za dostatečně podrobné, srozumitelné a přesvědčivé. Dále vyjádřila nesouhlas s námitkou stěžovatele, že soud nemůže odstranit nedostatek správního rozhodnutí provedením dokazování a poukázala na ust. § 77 s. ř. s., podle něhož je správní soud oprávněn doplnit důkazy provedené správním orgánem. Rada také poukázala na to, že napadený rozsudek byl zástupci stěžovatele doručen dne 24. 7. 2009 a dvoutýdenní lhůta tedy uplynula dne 7. 8. 2009. Podle razítka městského soudu byla kasační stížnost podána až dne 10. 8. 2009, tedy po uplynutí lhůty, jejíž zmeškání nelze prominout. Z uvedených důvodů rada navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 28. 6. 2006 Rada na svém 13. zasedání rozhodla zahájit se stěžovatelem jako zadavatelem reklamy na potravinu PROSTENAL (mimo jiné mutace 11) následné správní řízení. Dne 4. 9. 2006 bylo stěžovateli doručeno oznámení o zahájení správního řízení pro možné porušení ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci

reklamy, neboť je zadavatelem reklamy na potravinu PROSTENAL (mutace 11). Dne 7. 2. 2007 rozhodla Rada na svém zasedání 3/poř. č. 25, že stěžovatel se jako zadavatel reklamy na přípravek PROSTENAL (mutace 11) dopustil porušení citovaného ustanovení a písemně bylo toto rozhodnutí vyhotoveno až dne 31. 10. 2007 a vypraveno dne 7. 11. 2007.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se nejdříve vyjádřit k otázce přípustnosti opakované kasační stížnosti v dané věci. Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Městský soud rozhodoval znovu poté, kdy Nejvyšší správní soud z procesních důvodů zrušil jeho rozsudek. Vzhledem k tomu, že v předchozím řízení Nejvyšší správní soud se věcně nezabýval stížními námitkami, je podaná kasační stížnost přípustná. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že „ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“. Účelem citovaného ustanovení nepochybně je, aby se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, u které již svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se tento soud jeho právním názorem řídil. Vztáhnout však citované ustanovení také na případy, kdy Nejvyšší správní soud pouze vytýkal procesní pochybení, by ve svých důsledcích mohlo vést k odepření věcného přezkumu napadeného soudního rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119, dostupné na www.nssoud.cz). Stěžovatel tedy mohl v podané kasační stížnosti namítat i nesprávné právní posouzení věci, tedy směřovat své námitky do oblasti věcného posouzení předmětných reklamních spotů. Stěžovatel však v podané kasační stížnosti pouze namítá, že se městský soud dopustil vady řízení, neboť se neřídil závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku.

Nejvyšší správní soud tuto stěžovatelovu námitku neshledává důvodnou, neboť ve zrušujícím rozsudku neuložil městskému soudu, aby zrušil napadené správní rozhodnutí. Takový postup by byl s ohledem na okolnosti projednávané věci nevhodný a neúčelný. Nejvyšší správní soud vytýkl městskému soudu nedostatek spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu pro posouzení, v jakém znění měla být právní norma aplikována. Městský soud u ústního jednání dne 26. 6. 2009 provedl důkaz listinami, a tím vadu řízení odstranil. Ust. § 77 s. ř. s. zakládá právo soudu provést dokazování a v jeho rámci zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Rozhodnutí soudu se musí opírat o důvody, na základě kterých lze učinit určitý a jasný závěr, a musí z něj být seznatelné, na základě jakých důkazů dospěl ke zjištění skutkového stavu a zda učiněné právní závěry odpovídají pravidlům logiky a racionálního uvažování, a to v kontextu se všemi provedenými důkazy. V tomto smyslu se vyslovil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, v němž konstatoval, že „ustanovení § 77 odst. 2 věty první s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. „plné jurisdikce“ coby atributu práva na spravedlivý proces. Soud při svém rozhodování nesmí

být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nahrazení či doplnění, nebo tak učiní sám.“

Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvedl, že mu nebyl napadený rozsudek doručen kompletní, neboť v něm chybí str. 2, ale toto jeho tvrzení neobsahuje žádnou konkrétní námitku. Nelze je proto považovat za jasně a konkrétně formulovanou stížní námitku, neboť stěžovatel neuvedl, jaké jeho právo a jak mělo být porušeno. Vzhledem k tomu, že podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, je zřejmé, že znal důvody, na základě kterých byla žaloba zamítnuta. Přitom na str. 2 napadeného rozsudku je pouze rekapitulaci odůvodnění rozhodnutí Rady, přičemž stěžovateli bylo toto rozhodnutí doručeno. Stěžovateli tak nebylo znemožněno se účinně bránit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že i kdyby stěžovateli byl omylem doručen rozsudek bez str. 2, nemohla by mít tato vada v daném případě vliv na zákonnost rozsudku městského soudu.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval z úřední povinnosti otázkou prekluze práva na uložení pokuty za předmětný správní delikt. V této souvislosti především odkazuje na judikaturu Ústavního soudu (např. nález ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07 a nález ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>), podle níž jsou soudy ve správním soudnictví povinny ve smyslu ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda účastník řízení námitku prekluze uplatnil či nikoli. V opačném případě by podle názoru Ústavního soudu došlo k porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Na judikaturu Ústavního soudu následně navázal ve své rozhodovací činnosti také Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 - 135, publ. pod č. 1851/2009 Sb. NSS, shrnul, že pokud by správní soudy nepřihlížely k prekluzi práva vyměřit či doměřit daň (v daném případě se jednalo o daňové řízení) jenom proto, že prekluze nebyla účastníky řádně namítnuta, pak by poskytovaly ochranu neexistujícím právům, čímž by se dostávaly do rozporu se svým hlavním posláním, kterým je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických i právnických osob. Soudy přitom nemusí v každém svém rozhodnutí explicitně zdůvodňovat, zda v dané věci došlo či nedošlo k prekluzi ve smyslu ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pokud účastník řízení prekluzi nenamítal a soud poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k prekluzi nedošlo, není nutné, aby své úvahy v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. Soud má povinnost vypořádat otázku prekluze tehdy, je-li namítána, a v případě, že sám dospěje k závěru, že k prekluzi práva došlo. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na danou věc i přesto, že se nejedná o prekluzi práva vyměřit daň, ale o prekluzi práva uložit sankci za správní delikt. Rovněž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS, je třeba, aby soud přihlédl k zániku odpovědnosti za přestupek z úřední povinnosti, a to proto, aby byl zachován jednotný postup v kategorii trestního obvinění a učiněno tak zadost čl. 6 odst. 1 první větě Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V dané věci se sice jednalo o tzv. „jiný“ správní delikt, nikoliv o přestupek, tento

závěr je však použitelný obecně na veškeré správní delikty, neboť zcela koresponduje s judikaturou Ústavního soudu, podle které za společný rys prekluze (bez ohledu na povahu prekludovaného práva, tj. mimo jiné i práva vyměřit daň jako veřejnoprávní dávku nesankční, byť jednostranné povahy) lze považovat to, že k ní má soud přihlížet z úřední povinnosti. Tím spíše musí proto uvedené pravidlo formulované Ústavním soudem platit pro právo uložit sankci za spáchaný veřejnoprávní delikt.

Ústavní soud svoji judikaturu ve vztahu k prekluzi dále rozvinul v nálezech týkajících se ukládání pokut za správní delikt podle ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy. V nálezu ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, dostupný na <http://usoud.nalus.cz>, Ústavní soud konstatoval, že otázku prekluze práva považuje za problematiku natolik významnou, že by se jí měly správní soudy důkladně zabývat. V nálezu ze dne 17. 2. 2010, sp. zn. I. ÚS 1898/09, a v nálezech ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09, a sp. zn. I. ÚS 948/09, <http://usoud.nalus.cz>, pak dodal, že otázku prekluze zkoumá správní soud (včetně Nejvyššího správního soudu) z úřední povinnosti. Ostatně již v rozsudku ze dne 30. 4. 2009, č. j. 5 As 73/2008 - 17, www.nssoud.cz, zásadu oficiality zkoumání prekluze práva potrestat za veřejnoprávní delikt uplatnil Nejvyšší správní soud ve věci skutkově shodné s věcí nyní projednávanou.

Na projednávanou věc dopadá ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, podle něhož lze uložit pokutu do jednoho roku ode dne, kdy orgán dozoru zjistil porušení zákona, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení zákona došlo. Z judikatury správních soudů (např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996, sp. zn. 6 A 103/94, ze dne 18. 2. 1997, sp. zn. 7 A 167/94, a ze dne 10. 2. 1995, sp. zn. 7 A 147/94, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001 - 56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS) i nálezů Ústavního soudu vyplývá, že počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je dán okamžikem vědomosti o skutkových okolnostech v takovém rozsahu, který umožní předběžné právní zhodnocení, že došlo k porušení zákona jako takového.

V dané věci rozhodla Rada o zahájení správního řízení se stěžovatelem pro možné porušení ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy na svém zasedání dne 28. 6. 2006. Ze správního spisu však není patrné, co a kdy se stalo podnětem pro zahájení tohoto řízení. Ze zápisu ze zasedání rady 13/poř. č. 49, pouze plyne, že analytický odbor Rady dospěl podle obsahu reklamy na přípravek PROSTENAL (mutace 11) k závěru, že bylo porušeno ust. § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, aniž by bylo zřejmé, kdy se tak stalo. Ve správním spisu je dále přípis Státního ústavu pro kontrolu léčiv s podnětem Sdružení výrobců volně prodejných léčivých přípravků směřujícím proti televizní reklamě na doplňky stravy. Tento podnět byl doručen Radě dne 28. 12. 2005, tedy ještě předtím, než byla předmětná reklama vysílána. Za počátek běhu prekluzivní subjektivní lhůty proto nemůže být považováno datum 28. 12. 2005, protože reklama byla vysílána až v průběhu roku 2006. I kdyby však prekluzivní subjektivní lhůta začala běžet od 28. 6. 2006 (den rozhodnutí Rady o zahájení řízení), rozhodnutí o uložení pokuty bylo vydáno až dne 7. 11. 2007, tzn. po uplynutí roční prekluzivní lhůty. Protože městský soud rozhodoval o žalobě stěžovatele dne 26. 6. 2009, tedy v době, kdy již byla ustálena judikatura týkající se povinnosti přihlídnout k prekluzi práva ex offio, Nejvyšší správní soud z toho dovozuje, že se prekluzí zabýval, avšak dospěl k závěru, že k ní nedošlo, a z toho důvodu své úvahy v

odůvodnění rozhodnutí výslovně neuvedl (viz citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2009, č. j. 1 Afs 145/2008 – 135). S tímto právním závěrem městského soudu se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť v daném případě k prekluzi práva uložit pokutu nepochybně došlo. Ačkoli Rada rozhodla dne 7. 2. 2007, tj. v zákonem stanovené lhůtě, rozhodnutí vyhotovila až dne 31. 10. 2007 a vypravila je dokonce až 7. 11. 2007, tedy po uplynutí roční prekluzivní lhůty. Nejvyšší správní soud považuje za nutné zdůraznit, že za vydání rozhodnutí je nezbytné ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), i u kolegiálního orgánu považovat předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle ust. § 19 správního řádu (tj. v dané věci 7. 11. 2007, kdy bylo napadené rozhodnutí předáno k doručení, nikoli 31. 10. 2007, kdy bylo vyhotoveno, příp. 7. 2. 2007, kdy kolegiální orgán přijal usnesení, že stěžovatel spáchal správní delikt). Zvláštní ustanovení o řízení před kolegiálním orgánem (§ 134 správního řádu) totiž ohledně vydání rozhodnutí nestanovují žádné zvláštní pravidlo a pravidlo obecné, stanovené v ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu, je i s ohledem na povahu věci plně použitelné na kolegiální orgány, neboť je v jejich možnostech uspořádat své vnitřní poměry (zejména jednacím řádem podle ust. § 134 odst. 5 správního řádu) tak, aby řádně postupovaly v souladu s uvedeným ustanovením o vydání rozhodnutí. Kolegiální povaha správního orgánu má totiž zásadní vliv pouze na jeho „vnitřní“ fungování a projevuje se zejména nutností existence určitého mechanismu vnitřních rozhodovacích postupů (zejména pravidel hlasování transformujících jednotlivé vůle vícero oprávněných členů těchto orgánů do úřední vůle kolegiálního orgánu jako jediné a jednotné entity nadané vrchnostenskými pravomocemi), avšak nic nemění na skutečnosti, že „navenek“, tj. zejména v komunikaci s účastníkem řízení, se uvedený orgán projevuje a musí projevovat jako jediná entita. Nezvykle dlouhá doba, zhruba devíti měsíců, od okamžiku „vnitřního“ přijetí rozhodnutí Radou (7. 2. 2007) do vyhotovení napadeného rozhodnutí (31. 10. 2007), resp. do doby jeho vydání (7. 11. 2007), je proto v daném případě nejen zcela v rozporu se smyslem a účelem ust. § 71 odst. 1 správního řádu, ale především měla zásadní vliv na uplynutí předmětné prekluzivní lhůty.

S ohledem na skutečnost, že městský soud v projednávané věci nesprávně posoudil, zda došlo k prekluzi práva uložit pokutu, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v rozhodnutí o věci samé (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu